

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) J. S., b) M. S.**, oba zast. Doc. JUDr. Ing. Milanem Pekárkem, CSc., advokátem, se sídlem Stamicova 18, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství, Ústřední pozemkový úřad**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Z. J., 2) J. J., o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2006, č. j. 10 Ca 141/2005 – 95,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit k rukám zástupce žalobců Doc. JUDr. Ing. Milana Pekárka, CSc., advokáta, se sídlem Stamicova 18, Brno, na nákladech řízení částku 2400 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo zemědělství, Pozemkový úřad Brno-venkov (dále též „pozemkový úřad“) rozhodnutím ze dne 23. 8. 2004, č. j. PÚ-0574/04-Rg schválil podle § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“) návrh jednoduché pozemkové úpravy v katastrálním území Zálesná Zhoř, zpracovaný společností GEODIS BRNO s. r. o., pod číslem zakázky objednatele 141 01-8/2003-JPÚ VV ze dne 30. 1. 2003. V odůvodnění pozemkový úřad uvedl, že plán společných zařízení, tj. polních cest, územního systému ekologické stability a protierozních

opatření byl průběžně projednáván se sborem zástupců vlastníků a dne 20. 2. 2004 byl schválen na veřejném zasedání zastupitelstva obce Zálesná Zhoř. Následně byl tento návrh projednán s odborem životního prostředí, dopravy a regionálního rozvoje pověřené obce Rosice. V rámci dopravního systému byly navrženy 2 zpevněné polní cesty o celkové výměře 9 199 m² a 9 nezpevněných polních cest o celkové výměře 6 184 m². Konstatoval dále, že návrh jednoduché pozemkové úpravy (dále též „JPÚ“) odstraňuje zejména nevhodné tvary pozemků, řeší zpřístupnění všech pozemků sítí polních cest, odstraňuje nedostatky v majetkoprávní vztazích a navrhuje protierozní opatření a opatření ekologického charakteru. Počet parcel se zvyšuje z původních 194 na 217 nových parcel. Větší počet navržených parcel je způsoben návrhem cestní sítě, která byla v původním pozemkovém katastru málo rozšířena a dále byly vytvořeny parcely na zóny dle územního plánu obce. Každý pozemek je přístupný buď ze stávající cestní sítě, nebo z cestní sítě, která je za tímto účelem nově navržena. V průběhu vystavení návrhu jednoduché pozemkové úpravy bylo proti návrhu vzneseno 5 námitek a připomínek. Svůj písemný souhlas s novým uspořádáním pozemků dali vlastníci 86,88 % výměry řešeného území. Souhlas nebyl dán těmi vlastníky, kteří se i přes opakované výzvy zpracovatele k návrhu nevyjádřili.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podali odvolání J. a M. J., M. a E. M., J. a M. S. (žalobci) a Z. V. Žalobci v podaném odvolání namítali, že schválený návrh JPÚ nebere v úvahu výškové poměry na hraně mezi ornou půdou - parcely č. 251 až 278 (skupina 1) a loukami - parcely č. 215 až 238 (skupina 2). Výškový rozdíl mezi těmito skupinami parcel dosahuje 4 až 10 m a je tvořen prudkou mezí neschůdnou pro jakoukoliv techniku. Umístění cesty s cílem zpřístupnit parcely 2. skupiny na horní hranu meze se záborem orné půdy na parcelách 1. skupiny podle žalobců v žádném případě nezabezpečuje zpřístupnění a možnost racionálního využití parcel 2. skupiny. Uvedená cesta nemá z hlediska přístupnosti parcel 1. skupiny žádný význam, protože tyto parcely jsou dostupné z komunikace (parc. č. 297) zabezpečující příjezd od obce Zálesná Zhoř. Cesta je navrhována pouze z důvodu obslužnosti parcel 2. skupiny, ale vzhledem ke svému umístění tento účel v žádném případě neplní. Žalobci dále namítali nepravdivost tvrzení správního orgánu prvního stupně, že souhlas s pozemkovými úpravami nebyl dán těmi vlastníky, kteří se i přes opakované výzvy zpracovatele k návrhu nevyjádřili. Žalobci však patřili k těm vlastníkům, kteří souhlas neudělili a mohou prokázat, že správnímu orgánu prvního stupně zaslali 3 připomínky a návrhy, kterými se k návrhu jasně vyjádřili.

Ministerstvo zemědělství, Ústřední pozemkový úřad (žalovaný) rozhodnutím ze dne 1. 3. 2005, sp. zn. 3914/2005/H-17170, rozhodnutí pozemkového úřadu potvrdil a odvolání zamítl. V odůvodnění konstatoval, že všichni odvolatelé, s výjimkou E. a M. M., kteří své odvolání blíže neupřesnili, se zabývají shodným problémem návrhu JPÚ, kterým je umístění cesty v předloženém návrhu, označené číslem parcelním 250. Touto cestou byly od sebe odděleny dva bloky pozemků, a to blok severně nad cestou, který je veden v kultuře orná půda a blok pozemků jižně od cesty, který je trvale zatravněn. Z výškopisné mapy dané lokality je patrné, že pozemky severně od cesty jsou umístěny v táhlém svahu. Pozemky pod cestou jsou ve strmém svahu a podle údajů v dokumentaci jsou zamokřené. Cesta byla navržena v souladu s doporučenou normou (ČSN 736 109) a návrh cesty obsahuje dvě výhybny. Žalovaný po posouzení spisové dokumentace, zejména návrhu společných zařízení a po shlednutí situace na místě samém dospěl k závěru, že předmětná cesta byla navržena v souladu s obecnými pravidly projektování, s přihlédnutím k uspořádání krajiny a potřebám vlastníků dotčených pozemků. Vyslovil přesvědčení, že z hlediska vyřešení vlastnických vztahů a podpory právní jistoty dotčených vlastníků postupoval pozemkový úřad správně, když na místo zřízení značného množství věcných břemen, kterými by byl zajištěn přístup k dosud nepřístupným pozemkům navrhl cestu, která v konečné fázi přejde do vlastnictví obce Zálesná Zhoř. Trasa cesty byla navržena dle konzultace s pozemkovým úřadem z důvodu zpřístupnění lučních pozemků v nivě Spáleného

potoka. Námitku několika odvolatelů, že návrhem cesty dojde k rozdělení jejich pozemku nepovažoval žalovaný za opodstatněnou s ohledem na rozdílné výškové poměry v dané lokalitě a rozdílnost druhů pozemků. Z výškopisné mapy je podle žalovaného zřejmé, že navržená cesta koresponduje s přirozeným terénním rozhraním. K žalobci namítané nepravdivosti tvrzení pozemkového úřadu, že souhlas s pozemkovými úpravami nebyl dán těmi vlastníky, kteří se i přes opakované výzvy zpracovatele k návrhu nevyjádřili, žalovaný uvedl, se jedná o neadresné sdělení, kdy žádný z těchto vlastníků nebyl konkrétně jmenován a není tedy možné podsouvat pozemkovému úřadu vlastní domněnku, tím spíše, když obsah spisové dokumentace jednoznačně svědčí o tom, že žalobcům bylo na všechny písemné podněty pozemkovým úřadem odpovídáno. Žalovaný uzavřel, že v postupu pozemkového úřadu neshledal věcné ani procesní chyby takového charakteru, které by vedly ke změně nebo zrušení napadeného rozhodnutí.

Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu, v níž namítali, že schválený projekt JPÚ nejenže nesplňuje cíle pozemkových úprav, tak jak je vymezuje § 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách, ale je dokonce v rozporu s tímto ustanovením zákona, a to v té části, kde je navržena účelová komunikace. Tato účelová komunikace je totiž projektována na hranu terénního zlomu, a proto z ní není možný přístup na pozemky, mezi nimiž je i pozemek žalobců. Na tyto pozemky přitom není ani žádný jiný přístup, neboť hned u cesty je směrem k těmto pozemkům několikametrový prudký sráz (výškový rozdíl mezi cestou a pozemky p. č. 251 až 278 totiž činí 4 až 10 metrů). Žalobci poukázali na skutečnost, že schválený návrh výše uvedené komunikace nebyl jedinou možnou variantou, a už vůbec ne variantou první. Původní varianta je zmíněna v záznamu ze dne 18. 11. 2003 z jednání projektanta se sborem zástupců vlastníků, kde je uvedeno, že s posléze schválenou variantou nesouhlasilo ani zastupitelstvo obce. Totéž prokazuje i následný zápis z jednání sboru zástupců z 10. 3. 2004. Původně se totiž počítalo s řešením založeným na využití původní polní cesty s jejím případným pokračováním po pozemku obce. Tato varianta se však neuskutečnila, neboť pozemkový úřad upřednostnil jednoho z účastníků pozemkových úprav a současně člena sboru zástupců vlastníků v procesu pozemkových úprav – J. P., který je vlastníkem pozemků, přes něž vede původní obecní cesta a který usiluje o jejich zcelení s tím, že po pozemkových úpravách obecní pozemek, na němž se nachází původní obecní cesta, od obce koupí. Žalobci a další vlastníci tak byly znevýhodněni, neboť došlo k zneprístupnění jejich pozemků za cenu nikoli zajištění veřejného zájmu, ale pro zvýhodnění individuálního zájmu jednoho vlastníka a správní orgány obou stupňů tak porušily princip stejného práva na ochranu vlastnictví.

Žalobci dále správním orgánům vytýkali porušení § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách, z něhož vyplývá, že je-li pro společná zařízení (a tedy i pro polní cestu) nutno vyčlenit nezbytnou výměru půdního fondu, použijí se nejprve pozemky ve vlastnictví státu a potom ve vlastnictví obce. Teprve nelze-li použít pouze pozemky uvedených vlastníků, podílejí se na vyčlenění potřebné výměry ostatní vlastníci pozemků. Původní varianta řešení JPÚ přitom byla situována právě především na obecní a státní pozemky. Obecní zastupitelstvo odmítlo pozemky na tuto variantu uvolnit. Podle žalobců tak učinilo v rozporu se zákonem, přičemž správní orgány obou stupňů to tolerovaly, což znamená, že se neřídily zákonem a netrvaly na zákonem upřednostněném řešení.

V dosavadním postupu správních orgánů spatřují žalobci dále také porušení ustanovení § 9 odst. 8 písm. a) zákona o pozemkových úpravách, z něhož vyplývá, že účelem zpracování plánu společných zařízení (mezi něž na prvním místě uvádí polní cesty), je zpřístupnění pozemků. Žalobci jsou přesvědčeni, že pokud by správní orgány toto ustanovení respektovaly, nemohly by dovolit vyprojektovat a nakonec schválit projekt, který účelovou komunikaci (polní cestu) umísťuje na terénní zlom, resp. přímo na jeho hranu. K žalobě přiložili fotografie, které podle nich dokazují nevhodnost umístění zmíněné komunikace, a především skutečnost,

že z takové komunikace není na pozemky pod svahem přístup možný. Dodávají, že na jaře 2005 došlo k rozsáhlé erozi na tomto terénním zlomu, kdy se jeho část utrhla a sjela na dolní pozemky. Umístění komunikace na hranu tohoto zlomu a provoz na ní svah přitom ještě víc zatíží a zvýší nebezpečí eroze. Žalobci mají za to, že v tomto směru zanedbal svou povinnost Městský úřad v Rosicích, který se k projektu JPÚ vyjadřoval 3. 6. 2004 a který jakožto vodoprávní úřad vyslovil, že předložený záměr je možný a ve funkci dotčeného orgánu ochrany přírody neměl námitek k návrhu společných zařízení, tedy i navrhované komunikace. Toto své stanovisko zaujal přesto, že se na místo samé dostavily dne 10. 9. 2004 v rámci terénního šetření i dvě pracovnice tohoto správního orgánu, přičemž jedna z nich, ing. K., dodatečně podala na žádost žalobce k případu své vyjádření, ve kterém potvrzuje nepřístupnost pozemků pod svahem z navržené komunikace a také upozorňuje na možnost sesunu celého svahu.

Za podstatnou žalobci považují rovněž skutečnost, že část krajiny těsně sousedící s navrhovanou cestou je tzv. významným krajinným prvkem ve smyslu § 3 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a jakýkoliv zásah, který by mohl tento významný krajinný prvek ohrozit či poškodit, je možný jen na základě kladného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, které musí mít formu správního rozhodnutí. Takové rozhodnutí však nebylo v dané věci nejen vydáno ale ani vyžádáno. Správní orgány obou stupňů tak podle žalobců řádně nezjistily skutkový stav. To, že nedbaly zásadních připomínek žalobců i dalších vlastníků a na druhé straně zcela vyhověly požadavkům jiného vlastníka, vedlo ve svém důsledku k porušení principu procesní rovnosti účastníků správního řízení o pozemkových úpravách. S ohledem na výše uvedené žalobci navrhli, aby Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného i pozemkového úřadu zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k otázce technického zpracování návrhu jednoduché pozemkové úpravy odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména proto, že obsah žaloby je téměř shodný s původně podaným odvoláním. Poukázal na skutečnost, že přílohy, na něž se žalobci odvolávají nebyly součástí žaloby a proto se k nim nemůže vyjádřit. Tvrzení žalobců o zvýhodnění J. P. považuje žalovaný za pouhou domněnku žalobců, neboť není podložena žádnými konkrétními důkazy. Obdobně nelze brát zřetel na dodatečné vyjádření Ing. K., neboť zákon o pozemkových úpravách vyžaduje vyjádření dotčených orgánů a organizací před vydáním rozhodnutí a nikoli až po něm.

K žalobě se vyjádřil rovněž orgán prvního stupně, který uvedl, že návrh splňuje účel pozemkových úprav, neboť navrhovaná komunikace umožňují přístup na pozemky přilehlé. Zákon přitom neupřesňuje, jaký způsob přístupu má být volen, výstavba komunikace pod svahem, tak jak žalobce navrhuje, by byla v nivě, bylo by to v rozporu s ochranou přírody. Ohledně původní varianty orgán prvního stupně poukázal na to, že sborem zástupců dne 10. 3. 2004 byla tato původní varianta zamítnuta. Další žalobní bod odmítl s tím, že nebyl upřednostněn žádný účastník pokud jde o J. P., je tento vlastníkem pozemků, které původní cesta protíná, ale v rámci řešení JPÚ původní pozemky zanikají a jsou vytvořeny nové a není tak možno říci, který z pozemků nahrazuje který. K výtce stran porušení ust. § 9 odst. 14 zákona tvrdí, že toto ustanovení nebylo porušeno, neboť pro společná zařízení byla použita výměra vstupujících pozemků ve vlastnictví státu a ve vlastnictví obce. Vstupující nároky ostatních vlastníků nebyly kráceny pro účely společných zařízení. Plán společných zařízení byl v souladu s ust. § 9 odst. 9 zákona schválen zastupitelstvem obce na veřejném zasedání 6. 2. 2004 a 20. 2. 2004 a tím se stal závazným a projektant v návaznosti na to projektoval nové uspořádání pozemků. Plán společných zařízení nemůže respektovat stávající vlastnické vztahy k pozemkům, protože vytváří kostru pro pozemky nově navrhované. Nelze proto říci, že komunikace je umístěna napříč celé řady především soukromých pozemků. Pokud jde o namítanou polní cestu podél hrany svahu, plán společných zařízení kvantifikuje

nezbytnou výměru pozemku pro realizaci navrženého technického opatření a základní technické parametry. Podrobný prováděcí projekt nebyl předmětem smlouvy o dílo zpracování JPÚ, projektant je však odborně způsobilý tak, aby návrh technicky odpovídal. Další výhradu proti plánu společných zařízení odmítá s tím, že tento byl předložen dotčeným orgánům a pokud jde o odbor životního prostředí příslušného Městského úřadu v Rosicích vydal tento 3. 6. 2004 souhlasné závazné stanovisko k tomuto plánu a nebyl proto důvod žádost opakovat. Poukazuje rovněž na to, že účel a smysl pozemkové úpravy byl dodržen a stran tohoto navrhoval znalecký posudek z oboru pozemkových úprav.

Žalobci (v replice) s vyjádřením žalovaného nesouhlasili a znovu zdůraznili neekologičnost řešení uvedeného v schváleném projektu pozemkových úprav (v této souvislosti žalobci poukázali na vysvětlení MěÚ Rosice ze dne 19. 9. 2005, adresované Pozemkovému úřadu Brno venkov), které navíc neumožňuje z projektované cesty vstup na pozemky pod ní a které je jednostranně zaměřeno tak, aby vyhovělo J. P. Souhlasili s návrhem žalovaného na ustanovení znalce za účelem zpracování posudku stavu provádění jednoduchých pozemkových úprav.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 9. 2006, č. j. 10 Ca 141/2005 - 95 rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žalovaný je povinen zaplatit k rukám zástupce žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 15 538 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku a že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud přisvědčil námitce žalobců, že schválený návrh JPÚ, konkrétně projekt společných zařízení schválené části účelové komunikace HC 3b na hraně terénního zlomu, je v rozporu s cílem pozemkových úprav, tak jak je vymezen v § 2 zákona o pozemkových úpravách.

Z podkladů pro rozhodnutí vyplývalo totiž, že dle § 9 odst. 8 zákona návrhu nového uspořádání pozemků předcházelo zpracování Plánu společných zařízení, stran sporné navrhované cesty je rozhodné, že tato cesta je navrhována v bloku 1. jednoduchých pozemkových úprav (jimiž je řešená část katastrálního území), přičemž ji tvoří část směřující od silnice III/3955/ 7881 m² v západní části polní cesta zpevněná označená v návrhu HC 3a o rozloze 1261 m², která se dále lomí ve směru jihovýchodně podél pozemků 1. skupiny (parc. č. 251 až 278, souběžně se silnicí) a od lomu pokračuje jako polní cesta HC 3b/3993 m². Úsek HC 3b odděluje od sebe pozemky - orná půda - nad touto cestou (které tvoří pásy jednotlivých pozemků), od pozemků parc. č. 215 až 238, které jsou pozemky luční v nivě Spáleného potoka (se stejným sklonem) a cesta končí u parc. č. 279 se st. parc. 33 (pozemky dle nového uspořádání p. M. v místě původních). Cesta je navržena po hraně polních pozemků a zatímco část HC 3a je navržena v Plánu společných zařízení jako zpevněná s živičným povrchem, a to ze stávajícího sjezdu ze silnice III/3955 u chatek v západní části bloku 1, část HC 3b je v návrhu toliko doporučené zpevnění resp. návrh na kolejovou úpravu s osetím travním drnem. Bližší specifikace má být provedena na základě požadavku investora k projektové dokumentaci pro stavební povolení. V návrhu se říká, že trasa cesty je upravena na základě konzultace s Pozemkovým úřadem Brno – venkov z důvodů zpřístupnění lučních pozemků v nivě Spáleného potoka, tj. č. parc. 238 až 215, přičemž má zajistit rovněž přístup k pozemku 279 se stavební parcelou číslo 33.

Městský soud zdůraznil, že žalobci se podle schválené jednoduché pozemkové úpravy mají stát podle soupisu nových pozemků vlastníky parcely č. 255 a parcely č. 234, a dále parcel č. 271, 269, 270 a 220, z nichž parc. č. 255, 271, 269 a 270 jsou nad navrhovanou cestou HC 3b, parc. č. 234 a 220 jsou pod touto cestou. Ze vstupních soupisů nároků vstupujících pozemků do této pozemkové úpravy, pokud jde o žalobce, vstupovali tito do pozemkové úpravy s parcelami č. 97/1, 94/1, 93, 96 a 95 podle původního označení v této části bloku 1. Nově

navrhovaná cesta je označena parc. č. 250. Ze soutisku původního uspořádání pozemků a nově navrhovaného uspořádání pozemků vyplývá, že pokud jde o nově navrhované parc. č. 251 až 268, jde o ornou půdu a i tyto parcely korespondují s původními parcelami v uspořádání tzv. řemenové držby (v pruzích), přičemž jejich umístění se dle návrhu oproti původním mění toliko nevýznamně. Pozemky v nivě Spáleného potoka parc. č. 238 až 221 resp. i další 220, 217, 216 a 215, sloužící jako louky, mají obdobné svislé uspořádání navazující na uspořádání pozemků orná půda. Od sebe jsou obě skupiny pozemků odděleny právě spornou navrhovanou cestou polní, na níž jsou navrženy dvě obrátky.

Podle názoru městského soudu, jak z rozhodnutí orgánu prvního stupně tak z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že polní cesta HC 3b je v rámci společných zařízení navržena a schválena z důvodů zpřístupnění pozemků pod touto cestou tj. pozemků údolní nivy Spáleného potoka. Z vyjádření samotného projektanta (zpracovatele návrhu JPÚ) ze dne 7. 1. 2005, které podal v rámci odvolacího řízení, v němž již žalobci namítali uvedenou vadu návrhu jednoduché pozemkové úpravy, tj. že uvedená cesta nezajišťuje zpřístupnění pozemků v údolní nivě, vyplývá, že *cesta je navržena do vlastnictví obce a neleží na pozemcích vlastníků, byla navržena pro zpřístupnění nových pozemků až k pozemku manželů M. parcela číslo KN 279 a KN 33, řeší se jí i přístup k jiným parcelám, jako jsou KN 272 až 278 a KN 215 až 217. Parcely druhé skupiny KN 221 až 238 v terénu reprezentují mezi proměnlivé výšky a zamokřené loučky. Obdělávání těchto ploch je možné pouze ručně. Mají tedy zcela odlišný způsob využití od parcel první skupiny orná půda. Návrh cesty tak, aby procházela parcelami druhé skupiny pod mezi, naráží na problémy a to předně, že jde o celoročně zamokřený luční prostor a za druhé tato cesta by neumožňovala přístup k parcelám KN 272 až 279 a KN 216 a KN 215. Plán byl proto projednáván a upravován sborem zástupců a poté odsouhlasen zastupitelstvem obce. Cesta byla navržena v souladu s ČSN 736109 projektování polních cest a ověřena projektantem pochůzkou v terénu.*

Městský soud připomněl, že žalobci manželé Staňkovi vstupovali do pozemkových úprav s pozemky mimo jiné 97/1, 94/1 93, nově navrhovaná cesta HC 3b tyto přetíná (mimo původní hranici s původními pozemky parc. č. 96, 95, 92 (dle soutisku původního a nového uspořádání pozemků, Grafická část JPÚ), a jsou na témže místě nově utvořené pozemky parc. č. 269, 271, 270 a pod cestou parc. č. 220, nově navržené pro žalobce namísto původních. Dle soutisku původního uspořádání pozemků a nového uspořádání pozemků a dle Návrhu společných zařízení – Blok 1.(mapa grafického znázornění i tabulky o přehledu plošného nároku prvků navržených v rámci plánu společných zařízení), obec je napojena na silnici III.třídy končící (resp.) začínající v obci. Na tuto silnici podél zastavěného území obce na východní straně podél toku Bílá voda navazuje polní cesta HC 1, stávající zpevněná, rozšířená, za mostkem navazuje (dle mapy) na polní cestu nezpevněnou, navrženou VC 6 (nikoli VC 5, jak je uvedeno v tabulce) a na ni dále navazuje navržená polní cesta C 4 (vlastnická cesta) v délce 56 m (nová parc. 283), která končí u stávajících vlastnických mezí mimo intravilán obce; není navrhováno prodloužení HC1 podél vodního toku Bílá voda ani prodloužení C 4 (směrem jižně podél či k pozemkům nově navrhovaným parc. č. 282, 280, 278 až k 279 a 33, event. 272, 216, 215 a dále. Oproti tomu je navrhována a rámci společných zařízení schválena celá nově budovaná cesta HC 3b, přičemž pro zpřístupnění jsou od ní směrem severním k zastavěnému území obce navrženy ještě dvě nezpevněné polní cesty C2 a C3 (a to jako vlastnické cesty, cesta C3, parc. č. 269 dle nového uspořádání podél parc. č. 270, tj. žalobců). Od cesty HC 3b jižně (do nivy) je navržena toliko cesta C 5 (62 m), nezpevněná, zpřístupňující parcelu s rybníčkem (nové parc. č. 217). Podle vzorových příčných profilů pro hlavní polní cesty, b. 4 a 5 (kdy cesta HC 3b má jen doporučené zpevnění), jde o zpevnění kolejevou úpravou případně s travním drnem.

Navrhovaná cesta HC 3b tak nezajišťuje zpřístupnění pozemků pod touto cestou, tj. lučních pozemků parc. č. 238 až 221 vedoucí k jejich racionálnějšímu obhospodařování

oproti dřívějšímu stavu (což bylo cílem pozemkové úpravy), neboť faktické zpřístupnění pro zemědělskou techniku není možné pro zlom mezi touto cestou navrhovanou na hraně tohoto zlomu a pozemky pod ní, přičemž sám projektant takového návrhu uvádí, že uvedené pozemky je nutno upravovat ručně. Nebylo tedy důvodné navrhovat tuto cestu pro zpřístupnění těchto pozemků, když pro ruční úpravu byly přístupné z původních pozemků týchž vlastníků nad zlomem. Zdůvodnění obou napadených rozhodnutí, tj. „zpřístupnění lučních pozemků v nivě Spáleného potoka“ tak nemůže obstát. Navrhovaná cesta podle vyjádření zpracovatele má rovněž zajistit zpřístupnění pozemku pod touto cestou parc. č. 220, 217, 216, 215 a 279 a 33, přičemž z původního uspořádání pozemků jednoznačně vyplývá, že původní pozemky na těchto místech byly přístupné v rámci původního uspořádání a pakliže má uvedená navrhovaná cesta po hraně orné půdy HC 3b zajistit zpřístupnění pozemku jižně od ní parc. č. 220, 217, 216, 215 a 279 a 33 (vyjma parc. č. 217, kde je navržena dále cesta C5) pak nelze nevidět, že v takovém případě, má-li být zajištěn přístup ze zastavěné části obce, či silnice III. tř. tj. parc. 297, budou tyto pozemky zpřístupněny tím způsobem, že bude nutné absolvovat cestu po silnici III. třídy (z obce či pozemků nad ní), poté z této silnice odbočit na navrhovanou polní cestu zpevněnou HC 3a a poté po cestě polní nezpevněné, s travnatým povrchem cestou HC 3b pokračovat až k těmto pozemkům (až k parc. č. 279 a 33), ačkoliv tyto pozemky leží pod zastavěnou částí obce a byly přístupné v původním pozemkovém uspořádání z původních pozemků, které nebyly touto cestou rozděleny, popř. jejich zpřístupnění kratší a méně nákladné, by si vyžádalo toliko prodloužení cesty HC 1, popř. VC 6 a C 4 směrem jižním od zastavěného území obce (např. jak původně bylo navrhováno, tj. s využitím původní parc. č. 76/3 a 174/1).

Při schválení jednoduché pozemkové úpravy, je-li jejím úkolem předně zpřístupnění pozemků a za tím účelem je jako kostra pro nové uspořádání zpracováván Plán společných zařízení, včetně přístupových cest, nelze odhlédnout od požadavku ust. § 2 na vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy. Navrhovaná cesta HC 3b není s tímto požadavkem v souladu, neboť k racionálnějšímu obhospodařování pozemků v nivě Spáleného potoka sloužit nemůže, proto městský soud uznal první námitku důvodnou. Samo řemenové uspořádání pozemků (a to i nad cestou pro provádění protierozních agrotechnických postupů a protierozního směru výsadby, dle návrhu opatření v tomto směru) je zpravidla považováno za překážku racionálního obhospodařování současnou zemědělskou technikou (vzhledem k šířce jednotlivých pozemků), zpřístupnění každého jednotlivého pozemku samostatně z cesty proto samo ke splnění účelu nevede, ke každému by musel být samostatný vjezd (přes zasakovací pásy, propustky apod.).

Městský soud se dále zabýval námitkou žalobců, v níž poukazovali na to, že původní řešení využití původní polní cesty s pokračováním po pozemku obce bylo dle zápisu z jednání ze dne 10. 3. 2004 následně sborem zástupců vlastníků změněno, a to postupem v rozporu se zákonem. Konstatoval, že plán společných zařízení, který předchází zpracování návrhu nového uspořádání pozemků (§ 9 odst. 8 a 9 zákona o pozemkových úpravách), musí být posouzen sborem zástupců nebo vlastníky vstupujícími do pozemkové úpravy a musí jej schválit zastupitelstvo obce na veřejném zasedání. Městský soud podrobně popsal a přezkoumal postup, kterým byl schvalován návrh společných zařízení a dospěl k závěru, že tento postup není dostatečnou oporou pro závěr napadeného rozhodnutí žalovaného, že byl sborem zástupců a zastupitelstvem obce schválen plán společných zařízení v rozsahu v jakém se stal součástí schváleného návrhu JPÚ. Konkrétně uvedl, že z podkladů (v odůvodnění rozsudku podrobně citovaných) vyplývá, že obecní zastupitelstvo dne 20. 2. 2004 schválilo návrh Plánu společných zařízení po datu 9. 2. 2004 a přede dnem 26. 2. 2004, kdy došlo k 1. projednání nového uspořádání pozemků, avšak nikoli poté, kdy sbor zástupců dne 10. 3. 2004 měl vyslovit nesouhlas s obnoveným návrhem cesty podél toku Bílého potoka. Zápis o projednání návrhu Plánu

společných zařízení z 18. 11. 2003, 2. 2. 2004, 9. 2. 2004 a 10. 3. 2004 z hlediska obsahu neposkytují jednoznačnou a určitou oporu stran jejich konečného výstupu. Ohledně jednání z 10. 3. 2004 uvedl, že není přezkoumatelné v jakém složení sbor zástupců vůbec rozhodoval, zda a jaké konečné řešení Plánu společných zařízení schválil a jakým poměrem hlasování. Soud proto odmítl k důkazu výslech navrhovaných svědků (členů sboru zástupců) s odůvodněním, že absenci určitého a jednoznačného rozhodnutí o schválení Plánu společných zařízení sborem zástupců nelze nahradit výpovědí jednotlivých členů dodatečně.

Připomněl, že rovněž z usnesení zastupitelstva obce ze dne 20. 2. 2004 není jednoznačné a určité, kterou zpracovanou variantu návrhu Společných zařízení zastupitelstvo schválilo, a to ještě před zasedáním sboru zástupců dne 10. 3. 2004, kde mělo být schváleno konečné řešení pro zpracování Plánu společných zařízení. V usnesení zastupitelstva není označena dokumentace ani upřesněn rozsah schválený oproti návrhu schválenému 6. 2. 2004, tj. zda tohoto dne navrhované změny byly zpracovány či byly ve stavu dle zadání z 9. 2. 2004, když následně ze zápisu z 10. 3. 2004 vyplývá, že byl obnoven návrh cesty podél toku Bílého potoka a byla začleněna do JPÚ parc. v k. ú. Rudka, s tím však sbor zástupců 10. 3. 2004, tj. následně, nesouhlasil. Uvedený postup není dostatečnou oporou pro závěr napadeného rozhodnutí, že byl sborem zástupců a zastupitelstvem obce schválen Plán společných zařízení v rozsahu, v jakém se stal součástí schváleného návrhu JPÚ.

Námítce žalobců na porušení § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách městský soud nepřisvědčil. Dospěl totiž k závěru, že hovoří-li toto ustanovení o tom, že má být pro společná zařízení nejprve použito pozemků státu a potom obce, pak zavazuje k tomu, aby při zpracování návrhu JPÚ byla pro společná zařízení vyčleněna výměra půdy státu, popř. obce a zahrnuta do územního obvodu JPÚ tak, aby výměra půdy jiných vlastníků užitá pro společná zařízení mohla být vykryta a soukromým vlastníkům půdy se jejich nároky nesnižovaly; podílet se na vyčlenění půdy tito mají, až nelze-li toho dosáhnout vyčleněním pozemků státu či obce. Neznamená to však, že např. cesty je nutno nejprve umístit na dosavadní pozemky státu, resp. obce, neboť poloha těchto pozemků nemusí vůbec být pro nové uspořádání území vhodná. V tomto se městský soud obecně shodl s žalovaným. Uvedl, že nedošlo ke krácení nároku žalobců na úkor zřizovaných společných zařízení, o čemž podle městského soudu svědčí to, že cesta na parc. č. 269 v rámci společných zařízení je započtena do soupisu nových nároků žalobců a ve smyslu závěru citované zprávy se má stát cestou vlastnickou, zajišťující přístup žalobců k pozemku nové parc. č. 271. Podle § 12 odst. 4 zákona společná zařízení realizovaná podle schváleného návrhu vlastní obec, v jejímž obvodu se nacházejí, nevyplývá-li něco jiného z rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav. Pokud se pak má vlastníkem společného zařízení stát jiná osoba než obec, může získat bezúplatně vlastnictví k takovému zařízení pouze v případě, že společné zařízení má sloužit veřejnému zájmu. V daném případě ohledně žalobců proto byla výměrou započtena v soupisu nových nároků, neboť má sloužit jako vlastnická cesta výhradně jim. Cesta HC 3b je navržena do vlastnictví obce a plošná výměra původních pozemků žalobců pro ni užitá byla žalobcům vykryta výměrou jiných pozemků.

Městský soud se dále zabýval námitkou žalobců, že schválením návrhu jednoduché pozemkové úpravy došlo také k porušení § 9 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách, jelikož došlo k umístění polní cesty HC 3b na terénní hranu zlomu, který podléhá erozi, což je v rozporu s tím, že součástí plánu společných zařízení mají být protierozní opatření a opatření k ochraně životního prostředí. Žalobci v této souvislosti rovněž namítali, že pod uvedenou navrženou cestou se nachází chráněný krajinný prvek ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny, u kterého dotčené orgány přírody a krajiny zanedbaly své povinnosti. V případě této námítky dospěl městský soud k závěru, že ze zpracovaného návrhu a podkladových materiálů JPÚ jednoznačně vyplývá, že niva Spáleného potoka je jedním

z významných krajinných prvků. Městský soud zdůraznil, že podle § 9 odst. 10 zákona o pozemkových úpravách, musí být zpracovaný Plán společných zařízení, jehož součástí má být plán cest ke zpřístupnění pozemků, protierozních opatření, vodohospodářských opatření a opatření k ochraně životního prostředí, předložen dotčeným orgánům státní správy, které se k němu do 30 dnů vyjádří; jejich souhlasné stanovisko pak nahrazuje opatření (rozhodnutí, souhlas, povolení výjimky) podle zvláštních právních předpisů. Je tomu tak proto, že rozhodnutí o schválení návrhu pozemkové úpravy nahrazuje územní rozhodnutí o umístění stavby, popřípadě rozhodnutí o využití území. Znamená to, že schválení jednoduché pozemkové úpravy, jejíž součástí je schválení Plánu společných zařízení, v daném případě včetně cesty, nahrazuje vydání územního rozhodnutí o umístění takové cesty v terénu. Z tohoto důvodu je také požadováno, aby se k projednávanému návrhu vyjádřili nejen vlastníci pozemků (sbor jejich zástupců), ale i dotčené orgány státní správy. Městský soud zjistil, že dotčené orgány státní správy i dotčené organizace, vlastníci sítí v tomto území, se vyjadřovali k původní prozatímní úpravě v roce 1992, popřípadě k zadání jednoduché pozemkové úpravy, nebo jsou ve spise založena jejich vyjádření z roku 2003 podaná před zpracováním konečného návrhu Plánu společných zařízení. Ke zpracovanému Plánu společných zařízení v projednávané věci se na výzvu ve smyslu ustanovení § 10 zákona o pozemkových úpravách vyjádřil jako dotčený orgán státní správy Odbor životního prostředí Městského úřadu Rosice dne 3. 6. 2004 podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb., v platném znění, a v tomto komplexním vyjádření uvedl obecně jako orgán ochrany životního prostředí, že realizace je možná, resp. chráněné zájmy nejsou dotčeny, toliko pokud jde o návrh tras pozemních komunikací uvedl, že návrh, který se zpracovává v etapě před zpracováním zadání těchto staveb, musí být projednán s orgány ochrany ZPS a že v rámci územního řízení je nutno místnímu stavebnímu úřadu předložit souhlas orgánu ochrany lesa k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. V závěru je pak uvedeno, že toto vyjádření není rozhodnutím a současně nenahrazuje právní akty vydávané jednotlivými orgány ochrany životního prostředí a jakékoliv změny musí být opět předloženy k posouzení s tím, že vyjádření je jako podklad pro zpracování JPU. Na rozpor mezi tímto vyjádřením a vyjádřením téhož odboru ze dne 13. 4. 2005, pak reagoval Městský úřad Rosice, odbor životního prostředí vysvětlením ze dne 19. 9. 2005, v němž uvedl, že vyjádření z 3. 6. 2004 je jeho komplexním vyjádřením k návrhu jednoduchých pozemkových úprav v k. ú. Zálesná Zhoř a tímto byla m. j. zajištěna ochrana přírody a krajiny v rámci projednání pozemkových úprav ve smyslu § 2 odst. 2 písm. h) zák. č. 114/1992 Sb. Dále připustil, že na žádost z 8. 3. 2005 J. S. o vyjádření k zpřístupnění významného krajinného prvku – údolní nivy Spáleného potoka z hlavní polní cesty HC 3b, bylo vydáno vyjádření z 13. 4. 2005, které bylo chybně označeno, neboť nešlo o rozhodnutí podle § 83 zák. o ochraně přírody a krajiny a žadateli bylo oznámeno, že šlo výhradně o vyjádření ve věci ochrany významných krajinných prvků vodního toku Spálený potok a přilehlé údolní nivy ve smyslu § 2 odst. 2 písm. i) téhož zákona. Tato ochrana je veřejným zájmem a odbor při ní spolupracuje s vlastníky. Dále úřad uvedl, že „Polní cesta HC 3b v k. ú. Zálesná Zhoř sice nezasahuje přímo do žádného z významných krajinných prvků, avšak je v zájmu stability údolní nivy Spáleného potoka, aby zde vlastníci pozemku pravidelně sekali mokřadní louku. Kontrolou v terénu dne 10. 9. 2004 bylo zjištěno, že svah pod navrhovanou polní cestou HC 3b je tak prudký, že neumožňuje sjezd zemědělské techniky z cesty do údolní nivy. Toto zjištění a vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny k přístupu na pozemky VKP není v rozporu s platným vyjádřením odboru životního prostředí MěÚ Rosice k pozemkovým úpravám v k. ú. Zálesná Zhoř ze dne 3. 6. 2004, kdy se odbor vyjádřil k pozemkovým úpravám na základě předložené dokumentace. Orgán ochrany přírody se v žádném případě nevyjadřoval k účelu a charakteru navrhovaných polních cest“.

Městský soud uzavřel, že sporná cesta HC 3b jde ve zpracovaném Plánu společných zařízení po hraně této nivy a část této nivy je zahrnuta do území, které je územím v obvodu jednoduché pozemkové úpravy. Je tedy jednoznačné, že k navrhované cestě měl orgán

ochrany životního prostředí (Městský úřad Rosice) zaujmout stanovisko z hlediska ochrany údolní nivy. Městský soud v mezích žalobních přezkoumal ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. i napadané podkladové stanovisko vydané Městským úřadem Rosice dne 3. 6. 2004 a shledal, že se jedná o obsahově formální vyjádření stran jednotlivých složek životních prostředí, z kterého není seznatelné z jakých důvodů byl učiněn závěr, že schválení jednoduché pozemkové úpravy neohrožuje a nezasahuje žádným způsobem jednotlivé chráněné objekty. Z vyjádření téhož správního orgánu ze dne 19. 9. 2005 naopak vyplývá, že se ve vyjádření ze dne 3. 6. 2004 nevyjadřoval k účelu a charakteru navrhovaných polních cest. Městský soud tak dospěl k závěru, že vyjádření dotčeného orgánu státní správy, které mělo být podkladem pro schválení jednoduché pozemkové úpravy a to i stran umístění společných zařízení (zejm. polních cest) v terénu je nepřezkoumatelné, neboť orgán životního prostředí se v daném případě nevyjádřil v zákonem předpokládaném rozsahu. Ostatně v závěru svého vyjádření ze dne 3. 6. 2004 přímo uvádí, že jde o podklad pro zpracování JPÚ, z čehož vyplývá, že se nejedná o vyjádření ke zpracovanému plánu společných zařízení dle § 10 zákona o pozemkových úpravách, tj. již ke konečnému řešení umístění společných zařízení před závěrečným schválením návrhu JPÚ, jehož je zpracovaný plán společných zařízení součástí. K porušení principu procesní rovnosti účastníků podle městského soudu nedošlo, neboť oprávněné zájmy vlastníků vstupujících do JPÚ v rámci procesního postupu při jejich zpracování a schvalování, kromě úkonů vyžadujících osobní výslovný souhlas, hájil (měl hájit) jimi zvolený sbor zástupců. Ze spisu městský soud zjistil, že na podané námitky a stížnosti žalobců pozemkový úřad reagoval, nelze tedy říci, že by jich nedbal.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas kasační stížnost, v níž nejprve zpochybňoval závěr soudu o tom, že jednoduchá pozemková úprava v k. ú. Zálesná Zhoř je v rozporu s cílem pozemkových úprav. Podle žalovaného byla pozemková úprava provedena ve veřejném zájmu, pozemky byly sceleny nebo děleny tak, aby byly zabezpečeny podmínky pro racionální hospodaření vlastníků a uživatelů půdy, což dokládá souhlas 87 % vlastníků výměry půdy pozemků řešených v pozemkové úpravě.

Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že pro řádné užívání pozemků bylo v první řadě nezbytné všechny pozemky zpřístupnit. Jedním z cílů pozemkové úpravy totiž je, aby každý pozemek řešený v pozemkové úpravě byl přístupný. Zpřístupnění znamená možnost přístupu na pozemek bez toho, aniž by bylo třeba zřizovat věcné břemeno. Pozemková úprava tuto podmínku bez výhrad naplnila, přičemž cesta HC 3b se žalovanému jeví jako vhodnější způsob, než zřizování přístupu prostřednictvím věcných břemen, které často následně vede k občanskoprávním sporům. Zpřístupnění pozemků pod svahem v nivě Spáleného potoka je přivedením polní cesty na hranu svahu zabezpečeno, neboť pozemek je ve svahu a pod ním není oddělen žádnou bariérou technické ani právní povahy. Skutečnost, že volbou způsobu zpřístupnění pozemků se nepodařilo zajistit použití zemědělské techniky pro obdělávání všech pozemků není způsobena špatným řešením, ale uspořádáním a členitostí terénu. Podle žalovaného je však podstatné a účel pozemkové úpravy naplňuje to, že každý vlastník se na svůj pozemek dostane z pozemku veřejně přístupného.

Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že pokud se má vlastníkem společného zařízení stát jiná osoba než obec, může získat bezúplatně vlastnictví k takovému zařízení pouze v případě, že společné zařízení má sloužit veřejného zájmu (§ 12 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách). Dle výkladu Ústředního pozemkového úřadu se jedná o převod realizovaného zařízení. V rámci úpravy tedy nedochází k převodu pozemku pod tímto budoucím zařízením na budoucího vlastníka.

Žalovaný uvedl, že sbor zástupců vlastníků slouží v řízení o pozemkové úpravě v první řadě jako zprostředkovatel mezi vlastníky pozemků, zpracovatelem pozemkové úpravy

a pozemkovým úřadem a dále jako poradní orgán. K plánu společných zařízení se vyjadřuje, avšak toto vyjádření není závazné, proto citované záznamy z uváděných jednání nejsou rozhodující. Rozhodující je splnění technických, ekologických a jiných parametrů a odsouhlasení zastupitelstvem obce na veřejném zasedání. Na vyjádření dotčených orgánů státní správy (§ 9 odst. 10 zákona o pozemkových úpravách) je brán zřetel z toho důvodu, že směřují k nahrazení opatření podle zvláštních předpisů. Schválení plánu společných zařízení jimi není podmíněno. Ani tato vyjádření nejsou pro schválení plánu společných zařízení rozhodující. Pozemkový úřad si v souladu se zákonem o pozemkových úpravách vyžádal stanoviska všech dotčených orgánů, přičemž veškerá vyjádření byla souhlasná. Pozemkovému úřadu nepřísluší hodnotit kvalitu a rozsah vyjádření jiného orgánu. Podle názoru žalovaného je totiž pro potřebu řízení o pozemkové úpravě podstatné pouze souhlasné stanovisko, případně stanovení podmínek k ochraně zájmů podle zvláštních právních předpisů. Projektant pozemkové úpravy Pozemkový úřad Brno – venkov měl k dispozici vyjádření odboru životního prostředí Městského úřadu Rosice, v souladu s § 9 odst. 10 zák. č. 139/2002 Sb., uvedené jako „Vyjádření k záměru realizovat akci: Projednání návrhu plánu společných zařízení JPÚ Zálesná Zhoř č. j. ŽP/799/04/Van ze dne 3. 6. 2004“, které nemělo z hlediska ochrany jednotlivých složek životního prostředí proti plánu společných zařízení žádných námitek. Projektant proto mohl pokračovat v práci na návrhu JPÚ. Vyjádření téhož úřadu ze dne 13. 4. 2005, č. j. OŽP 829/05-Kr, oficiálně Pozemkový úřad Brno – venkov ani projektant pozemkové úpravy neobdržel. Toto vyjádření zasláné pouze žalobci je zarážející, neboť orgán státní správy by měl vědět, že stanovisko k pozemkové úpravě nahrazuje územní rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnutí o využití území ve smyslu § 12 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách. Vyjádření Městského úřadu Rosice, odboru dopravy ze dne 2. 6. 2004 k návrhu JPÚ bylo souhlasné „za předpokladu návrhu dopravních staveb dle příslušných norem“. Norma polních cest ČSN 736109 „Projektování polních cest“ byla při návrhu respektována. Žalovaný na závěr připomněl, že ani veřejný ochránce práv neshledal (k podnětu žalobce) žádná pochybení v řízení o jednoduché pozemkové úpravě Zálesná Zhoř .

Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti – po rekapitulaci námitek stěžovatele – opět zdůraznili cíle pozemkových úprav, především nutnost takového uspořádání pozemků, aby na nich bylo možno racionálně hospodařit, čehož se má dosahovat slučováním pozemků, úpravou jejich tvarů a jejich zpřístupněním. Druhým cílem je ekologie zemědělské krajiny, konkrétně ochrana půdního fondu a vodního hospodářství v krajině, tedy i ochrana půdy před vodní erozí a zvýšení ekologické stability území. O dosažení těchto cílů by se mělo usilovat všemi zákonnými prostředky, tedy i procesem pozemkových úprav, což je povinností především pozemkového úřadu, a to i tehdy, jestliže tzv. dotčené orgány v konkrétním případě svou roli plní nedostatečně.

K argumentu stěžovatele, že schválené pozemkové úpravy vytvořily podmínky pro zpřístupnění pozemků uvedli, že stěžovatel zřejmě není vůbec seznámen se skutkovým stavem, jak jej vytvořil schválený projekt pozemkové úpravy: 1) pozemky nejenže neslučuje, ale sporná účelová komunikace do té doby ucelené pozemky protíná a dělí na dvě části. Ze sporné komunikace, umístěné na hranu terénního zlomu v délce stovek metrů a na pozemky pod tímto zlomem se nikdo nedostane. Sráz je natolik příkrý, že pozemky pod srázem nejsou ze sporné komunikace přístupné nejen pro zemědělskou techniku, jak sám ve své stížnosti přiznává stěžovatel, ale nebezpečný je i pouhý sestup osob z této komunikace na pozemky pod ní.

Pokud stěžovatel argumentuje ekologickými důvody – ochranou významného krajinného prvku – nivy Spáleného potoka, žalobci namítají, že schválené řešení spočívající v umístění účelové komunikace na hranu terénního zlomu, uvedený významný krajinný prvek ohrožuje.

Zářez těsně nad svahem, který realizace této komunikace bude provázet, bude hrozit utržením svahu spolu s komunikací a jejím sesunem do chráněné údolní nivy. Tomu, že jde o reálně nebezpečí, svědčí skutečnost, že v mezidobí od rozhodnutí pozemkové úřadu o schválení projektu pozemkových úprav a rozhodnutí městského soudu došlo vlivem klimatických vlivů k rozsáhlému sesuvu svahu v dotčeném terénním zlomu i bez toho, aniž by zamýšlená komunikace byla realizována a zatížila terén svou konstrukcí. V případě realizace komunikace se nebezpečí sesuvu svahu ještě zvýší. Pokud stěžovatel sám připouští, že umístěním komunikace na hranu terénního zlomu se nepodařilo zajistit použití zemědělské techniky, což odůvodňuje uspořádáním a členitostí terénu a nikoliv volbou způsobu zpřístupnění pozemků, pak k tomu žalobci dodávají, že právě uspořádání a členitost terénu vyžadovala odpovídající řešení a nikoliv takové, které nejenže dotčené pozemky nezpřístupní, ale navíc je ohrozí sesuvy svahu.

K argumentaci stěžovatele, v němž poukazuje na to, že všechna vyjádření příslušných dotčených orgánů byla souhlasná, odkazují žalobci na odůvodnění napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, který se těmito vyjádřeními a stanovisky velmi zevrubně zabýval. Žalobci se s jeho závěry ztotožňují. Dodávají, že i kdyby všechna tato vyjádření byla v pořádku a souhlasná, nezbavilo by to pozemkový úřad povinnosti sledovat základní cíle pozemkových úprav; uvedené řešení je však zcela popírá a je proto s nimi, a tedy i se zákonem v rozporu.

Pokud jde o výklad zákona stěžovatelem, který se týká převodu vlastnictví pozemků, na nichž jsou při pozemkových úpravách umístěována tzv. společná zařízení, pak s ním žalobci nesouhlasí a označují jej za nepřesný. Potvrzují, že k uvedenému převodu dochází až následným rozhodnutím pozemkového úřadu, nicméně změna vlastnictví je závazně předznamenána v základním rozhodnutí o schválení pozemkových úprav. V této souvislosti žalobci připomínají, že nesouhlasí se způsobem, jakým se Městský soud v Praze vypořádal s jejich žalobní námitkou, že došlo k porušení ustanovení § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách, kterou městský soud neuznal s odůvodněním, že použitím části výměry jejich pozemků na spornou účelovou komunikaci nedošlo ke zmenšení výměry jejich pozemků, které by překročilo právní úpravou připuštěnou toleranci. Žalobci mají zato, že tento výklad neodpovídá znění zákona, neboť ten neříká nic o tom, že pozemky státu nebo obce mají být přednostně použity k umístění společných zařízení až teprve tehdy, když by použitá výměra pozemků ve vlastnictví soukromých vlastníků měla překročit zákonem připuštěnou toleranci. Přednostní použití státních a obecních pozemků pro uvedený účel stanoví zákon absolutně, neváže je na žádnou podmínku, pokud tam takové pozemky jsou. Naopak zdůrazňuje, že pozemky soukromých vlastníků lze užít jen tehdy, jestliže v obvodu pozemkových úprav pozemky ve vlastnictví státu a obce nejsou nebo jestliže jejich výměra pro daný účel nestačí. Žalobci doporučují tuto skutečnost pozornosti Nejvyššího správního soudu.

Závěrem žalobci připomínají skutečnost, potvrzující jejich tvrzení o nezákonnosti postupu a rozhodnutí pozemkového úřadu, a sice fakt, že Pozemkový úřad vůbec nerespektoval schválený územní plán obce, který obsahoval odlišné řešení účelové komunikace pro dané území. Ze spisu pozemkového úřadu nevyplývá, zda se pozemkový úřad územním plánem obce vůbec zabýval.

Pokud se stěžovatel dovolával stanoviska Veřejného ochránce práv, pak žalobci upozorňují, že Jiří Staněk byl osobně na úřadu Veřejného ochránce práv a zjistil, že tento úřad byl Pozemkovým úřadem neúplně a nesprávně o věci informován, což ovlivnilo jeho stanovisko ve věci. Žalobci navrhuji, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Osoby zúčastněné na řízení svého práva podat ke kasační stížnosti vyjádření nevyužily.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud na tomto místě pokládá za nutné zdůraznit, že stěžovatel opakuje v kasační stížnosti v zásadě stejná tvrzení, jak to učinil již ve vyjádření k žalobě (doplněném podrobným vyjádřením správního orgánu I. stupně). Se všemi žalobními námitkami a stanovisky správních orgánů obou stupňů se přitom Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku velmi podrobně vypořádal (jak bylo shora popsáno). Jeho právní hodnocení věci Nejvyšší správní soud považuje za zcela úplné, vyčerpávající a správné a v podrobnostech na ně proto odkazuje. Není totiž smyslem řízení o kasační stížnosti opakovat závěry vyslovené v již přezkoumávaném rozsudku městského soudu; opačný postup by byl v rozporu s principem procesní ekonomie a vedl by též nepochybně k dalšímu zneprůhlednění již tak velmi komplikované věci. S ohledem na tyto skutečnosti – se zdůrazněním faktu, že městský soud náležitě a zcela zevrubně konfrontoval napadená rozhodnutí správních orgánů s požadavky zákona (nepochybně byl přitom veden snahou vysvětlit žalobcům i žalovanému všechny aspekty případu), se Nejvyšší správní soud omezí pouze na konstatování zákonného rámce, v němž měla být (a byla) věc posouzena.

Především je nutno upozornit, že řízení o pozemkových úpravách je sice správním řízením (§ 24 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách), jde však o řízení velmi specifické, a to jak s ohledem na jeho předmět (kde jde i o změnu vlastnického práva a jiných věcných práv k pozemkům v řádech stovek případů), tak i s ohledem na velký okruh účastníků tohoto procesu, ale i jeho samotný účel. Řízení o pozemkových úpravách je totiž vždy vedeno ve veřejném zájmu a zahajováno z moci úřední (§ 2, § 6 odst. 1 – 3 zákona o pozemkových úpravách). Tento veřejný zájem je pak v zákoně definován v § 2, podle něhož se pozemkovými úpravami ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech se k nim uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení životního prostředí a ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodního hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako závazný podklad pro územní plánování. Jednoduchou pozemkovou úpravou, jako jednou z forem pozemkových úprav, (§ 4 odst. 1 zákona) lze upravit vztahy v území v případech, kdy je nutné vyřešit jen některé hospodářské potřeby (např. zpřístupnění pozemků nebo ekologické potřeby v krajině, nebo mají-li se týkat jen části katastrálního území; i v tomto případě se lze odchýlit od postupu stanoveného pro pozemkové úpravy a pro náležitosti návrhu od ustanovení zvláštního předpisu (§ 27 zákona) tj. vyhlášky č. 545/2002 Sb., nikoliv však od zákona.

Veřejný zájem stojí v citovaném zákonném ustanovení vedle jednotlivých partikulárních zájmů soukromých vlastníků pozemků. K povaze tohoto typu řízení se již v minulosti vyjadřoval opakovaně i Ústavní soud, a to například v rozhodnutí publikovaném pod č. 152/1998. Závěry uvedené v tomto plenárním nálezu se sice vztahují k předcházejí úpravě pozemkových úprav (zákonem č. 284/1991 Sb.). Jsou však použitelné i za účinnosti úpravy současné, neboť i ta je vystavěna na stejných principech. Ústavní soud především konstatoval, že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených pozemků. Jde nicméně o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že při jeho realizaci je nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z článku 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a všem vlastníkům. Z uvedeného je zřejmé, že každý vlastník nemovitostí vstupující do pozemkové úpravy, musí akceptovat nově nastolený stav, *bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy*. Jinými slovy řečeno, nesouhlas účastníka řízení, zde vlastníka pozemků dotčených pozemkovou úpravou s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy může vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí a jejího schválení jen tehdy, opírá-li se o tvrzení o porušení shora uvedených zákonných požadavků. O takový případ šlo v právě projednávané věci, kde žalobci namítali, že schválený návrh jednoduché pozemkové úpravy je v rozporu s cíly pozemkových úprav dle § 2 zákona v té části, kde je navržená účelová komunikace projektovaná na hranu zlomu, takže z ní není přístup na pozemky jižně od ní, tedy i pozemek žalobců. Tuto námitku shledal Městský soud v Praze důvodnou a Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Proto beze zbytku odkazuje na vypořádání se s touto námitkou v odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že navrhovaná cesta HC 3b nezajišťuje zpřístupnění pozemků pod touto cestou, tj. lučních pozemků parc. č. 238 – 221 vedoucí k jejich racionálnějšímu obhospodařování oproti dřívějšímu stavu (což bylo cílem pozemkové úpravy), neboť faktické zpřístupnění pro zemědělskou techniku není možné pro zlom mezi touto cestou navrhovanou na hraně zlomu a pozemky pod ní, přičemž sám projektant takového návrhu uvádí, že uvedené pozemky je nutno upravovat ručně. Nebylo tedy důvodné navrhovat tuto cestu pro zpřístupnění k pozemkům, když pro ruční úpravu byly přístupné z původních pozemků týchž vlastníků nad zlomem. Zdůvodnění tvrzené v odůvodnění obou napadených rozhodnutí tj. „zpřístupnění lučních pozemků v nivě Spáleného potoka“ tak nemůže obstát, a to bez ohledu na to, že v rámci pozemkové úpravy takto nedochází k převodu pozemku pod tímto budoucím zařízením na budoucího vlastníka. Ze sporné navrhované komunikace, umístěné na hraně terénního zlomu v délce desítek metrů, je na pozemky pod zlomem nejen velmi obtížný přístup pro zemědělskou techniku, ale vzhledem k výšce a příkrostiti srázu (viz fotografická dokumentace) též pro osoby samotné. Lze proto souhlasit s městským soudem, že zdůvodnění tvrzené v obou napadených rozhodnutí tak nemůže obstát. Navrhovaná cesta podle vyjádření zpracovatele má rovněž zajistit zpřístupnění pozemků pod touto cestou k parcelám č. 220, 217, 216, 215 a 279 a 33, přičemž z původního uspořádání původních pozemků jednoznačně vyplývá, že na těchto místech byly přístupné v rámci původního uspořádání (podrobnosti v citovaném odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu). To vše bez ohledu na to, že do té doby ucelené pozemky nad zlomem a pod ním se novou komunikací dělí.

Navrhovaná cesta v žádném případě nemůže sloužit k racionálnějšímu obhospodařování pozemků v nivě Spáleného potoka, které je jedním z požadavků ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje ekologickými důvody – potřebou ochrany významného krajinného prvku nivy Spáleného potoka, pak i s touto otázkou se Městský soud v Praze náležitě vypořádal. Vycházel rovněž z výše již citovaného ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách, které pamatuje též na ekologické potřeby v krajině, zejména zvýšení ekologické stability. Stěžovatel má za to, že navrhovaná pozemková úprava i těmito požadavkům vyhovuje, neboť neporušuje geomorfologii terénu a s tím související biologické a ekologické kvality území, zatímco žalobci tvrdí, že schválené řešení spočívající v umístění účelové komunikace na hranu terénního zlomu, uvedený významný krajinný prvek ohrožuje, neboť zářez těsně nad svahem, který realizace této komunikace bude provázet, hrozí utržením svahu spolu s komunikací a jejím sesuvem do chráněné údolní nivy Spáleného potoka. I s touto skutečností se městský soud vypořádal způsobem, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Zabýval se jí v souvislosti se žalobním námitkou [bod c) žaloby], v níž žalobci namítali, že schválením návrhu jednoduché pozemkové úpravy došlo k porušení ustanovení § 9 odst. 8 zákona, neboť umístění cesty na hraně zlomu, který podléhá erozi, je v rozporu s tímto ustanovením.

V § 9 zákona o pozemkových úpravách je pamatováno na návrh pozemkových úprav. Podle tohoto ustanovení pozemkový úřad zajistí odborné zpracování návrhu pozemkových úprav u zpracovatele nebo návrh, popř. jeho část v nezbytných případech sám zpracuje. Podle odstavce 8 tohoto ustanovení návrhu nového uspořádání pozemků vlastníků předchází zpracování Plánu společných zařízení, kterými jsou zejména za a) opatření sloužící ke zpřístupnění pozemku jako polní nebo lesní cesty, mostky, propustky, brody, železniční přejezdy apod., b) protierozní opatření pro ochranu půdního fondu jako protierozní meze, průlehy, zasakovací pásy, záchytné příkopy, terasy, větrolamy, zatravnění, zalesnění apod., c) vodohospodářská opatření sloužící k neškodnému odvedení povrchových vod a ochraně území před záplavami jako nádrže, rybníky, úpravy toků, odvodnění, ochranné hráze, suché poldry apod., d) opatření k ochraně a tvorbě životního prostředí, zvýšení ekologické stability jako místní územní systémy ekologické stability, doplnění, popř. odstranění zeleně a terénní úpravy apod. V případě společných zařízení technického charakteru jde o nové stavby nebo o rekonstrukce, popř. modernizace stávajících. Podle § 9 odst. 9 citovaného zákona plán společných zařízení posoudí sbor nebo vlastníci, není-li sbor zvolen, a schválí jej zastupitelstvo obce na veřejném zasedání. Podle odstavce 10 téhož ustanovení pozemkový úřad předloží zpracovaný plán společných zařízení dotčeným orgánům státní správy, které se k němu do 30 dnů písemně vyjádří; jejich souhlasné stanovisko nahrazuje opatření (rozhodnutí, souhlas, povolení výjimky) podle zvláštních právních předpisů. Je tomu tak proto, že rozhodnutí o schválení návrhu pozemkové úpravy nahrazuje územní rozhodnutí o umístění stavby, popř. rozhodnutí o využití území, neboť podle § 12 odst. 3 zákona pro změny druhů pozemků, výstavbu polních a lesních cest, ochranu a zúrodnování půdního fondu a další společná zařízení zahrnutá do schváleného návrhu pozemkových úprav se při následné realizaci pozemkových úprav již upouští od vydání územního rozhodnutí. Jak již správně uvedl městský soud, znamená to, že schválení jednoduché pozemkové úpravy jejíž součástí je schválení Plánu společných zařízení, včetně cest, nahrazuje vydání územního rozhodnutí o umístění takové cesty v terénu. Z tohoto důvodu je také požadováno, aby se k projednávanému návrhu vyjádřily i dotčené orgány státní správy. Pokud jde o dodržení ekologických parametrů – s ohledem na to, že v sousedství navrhované komunikace se nachází významný krajinný prvek, jímž je chráněná údolní niva Spáleného potoka – pak příslušným dotčeným orgánem státní správy je odbor životního prostředí Městského úřadu Rosice. Z důvodů v napadeném rozsudku podrobně popsanych se i Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem městského soudu, že vyjádření tohoto orgánu ze dne 3. 6. 2004 nemůže být dostatečnou oporou schváleného návrhu jednotné pozemkové úpravy, neboť je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Předně z jeho obsahu (i v intencích vysvětlení z 19. 9. 2005) je zřejmé, že uvedený orgán vůbec neseznal,

že požadované vyjádření má být vydáno k již zpracovanému Plánu společných nařízení a má tak nahradit všechna v úvahu připadající rozhodnutí, povolení, výjimky či souhlasy ve smyslu § 9 odst. 10 zákona o pozemkových úpravách. Z obsahu vyjádření totiž vyplývá, že uvedený orgán počítal s tím, že bude následovat územní řízení a že tak příslušný souhlas bude žádán až v dalších fázích. Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí se závěrem, že ze zpracovaného návrhu a podkladových materiálů jednoduché pozemkové úpravy jednoznačně vyplývá, že údolní niva Spáleného potoka je jedním z významných krajinných prvků, přičemž sporná cesta ve zpracovaném Plánu společných zařízení jde po hraně této nivy, přičemž část této nivy je zahrnuta do území, které je územím v obvodu uvedené pozemkové úpravy. Je nezbytné, aby k této navrhované cestě, stran ohrožení údolní nivy jejím zřízením orgán životního prostředí zaujal stanovisko. Stejně tak se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem městského soudu, že již opakovaně zmíněné vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 3. 6. 2009 je obsahově formální, z něhož není seznatelné, z jakých důvodů byl učiněn konkrétní závěr, že schválení jednoduché pozemkové úpravy nezasahuje žádným způsobem a neohrožuje dotčené jednotlivé chráněné objekty. Naopak z vyjádření téhož orgánu z 19. 9. 2005 vyplývá, že pokud jde o vyjádření z 3. 6. 2004, odbor životního prostředí se vyjádřil k pozemkovým úpravám na základě předložené dokumentace, v žádném případě však k účelu a charakteru navrhovaných polních cest. Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že vyjádření dotčeného orgánu státní správy, které mělo být podkladem pro schválení jednoduché pozemkové úpravy, a to ve vztahu k umístění společných zařízení (včetně polních cest) v terénu není jednoznačné a je třeba je podkládat za nepřezkoumatelné pro rozpornost důvodů. Není tudíž dostatečným podkladem pro schválení návrhu jednoduché pozemkové úpravy v katastrálním území Zálesná Zhoř. Stěžovateli proto pro nedostatek důvodů nelze přisvědčit v jeho názoru, že navrhovaná úprava byla vedena snahou ochránit významný krajinný prvek – nivu Spáleného potoka.

V další stížnostní námitce, v níž stěžovatel souhrnně poukazuje na to, že všechna vyjádření příslušných dotčených orgánů byla souhlasná a pozemkovému úřadu nepřísluší hodnotit kvalitu a rozsah vyjádření jiného orgánu (s výjimkou souhlasného stanoviska, případně stanovení podmínek k ochraně zájmu podle zvláštních právních předpisů), nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než znovu odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku, v němž se městský soud k žalobní námitce touto otázkou podrobně zabývá a uzavírá, že popsany postup není dostatečnou oporou pro závěr stěžovatele, že byl Plán společných zařízení projednán sborem zástupců a především schválen zastupitelstvem obce v tom rozsahu, v jakém se stal součástí schváleného návrhu jednotné pozemkové úpravy (§ 9 odst. 9 zákona).

K argumentaci stěžovatele pod bodem 4 kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dodává, že není zřejmé, zda se vůbec jedná o námitku směřující proti napadenému rozsudku Městského soudu v Praze. Jde o výklad ustanovení § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách, v němž se městský soud ztotožnil se žalovaným a nevyhověl žalobní námitce žalobců, resp. neakceptoval jeden z jejich žalobních důvodů. Podle § 9 odst. 14 zákona o pozemkových úpravách, „je-li nutno pro společná zařízení vyčlenit nezbytnou výměru půdního fondu, použijí se nejprve pozemky ve vlastnictví státu a potom ve vlastnictví obce. Teprve nelze-li použít jen pozemky státu nebo obce, podílejí se na vyčlenění potřebné výměry i ostatní vlastnictví pozemků“. Podle názoru městského soudu zavazuje toto ustanovení k tomu, aby při zpracování návrhu jednotné pozemkové úpravy byla pro společná zařízení vyčleněna výměra půdy státu, popř. obce a zahrnuta do územního obvodu jednotné úpravy tak, aby výměra půdy jiných vlastníků užitá pro společná zařízení mohla být vykryta a soukromým vlastníkům půdy se jejich nároky nesnižovaly; podílet se na vyčlenění půdy podle městského soudu tito mají až nelze-li tohoto dosáhnout vyčleněním pozemků státu nebo obce. Neznamená to však, že např. cesty je nutno nejprve umístit na dosavadní pozemky státu, resp. obce, neboť jejich poloha nemusí být vůbec pro nové uspořádání území vhodná. Městský soud se shodl se žalovaným, že v tomto směru, pokud by došlo k vybudování navržené

cesty by nedošlo ke krácení nároku žalobců na úkor zřizovaného společného zařízení. Cesta na parcele č. 269 v rámci společných zařízení je započtena do soupisu nových nároků žalobců, neboť měla sloužit jako vlastnická cesta výhradně jim a plošná výměra původních pozemků žalobců pro ni užitá by byla vykryta výměrou jiných pozemků. Je nutno připustit, že v rámci pozemkové úpravy nedochází k převodu pozemku pod tímto budoucím zařízením na budoucího vlastníka zařízení, což však městský soud nepopírá, takže není zřejmé, jaký závěr uvedeného soudu svou poznámkou v kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje.

Jen pro úplnost, nad rámec potřebného odůvodnění, Nejvyšší správní soud dodává v této souvislosti k výtce žalobců, že městský soud neprávem neuznal tento jejich žalobní důvod s odůvodněním neodpovídajícím znění § 9 odst. 14 zákona (když údajně za rozhodující argument přednostního použití pozemků státu nebo obce k umístění společných zařízení pokládal to, že použitá výměra pozemků ve vlastnictví soukromých osob měla překročit zákonem připuštěnou toleranci), že tento argument městského soudu žalobci vytrhávají z kontextu odůvodnění této jejich žalobní námitky. Městský soud totiž tento argument použil jen jako vedlejší a nikoliv rozhodující, když nepopíral, že pro společná zařízení má být nejprve použito pozemků státu a potom obce, avšak za předpokladu, že takové řešení vůbec přichází v úvahu. Zdůraznil, že to však neznamená, že např. cesty je nejprve nutno umístit na dosavadní pozemky státu resp. obce, když poloha těchto pozemků nemusí být vůbec pro takové uspořádání vhodná a možná. Pokud taková možnost není a pro předpokládané řešení musí být užito pozemků soukromých vlastníků, pak jen za předpokladu, že nedojde ke krácení jejich územních nároků.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti lze tedy uzavřít, že městský soud posoudil věc po skutkové i právní stránce zcela v souladu se zákonem a žádný z tvrzených kasačních stížností tak nebyl naplněn. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci byli v řízení procesně úspěšní, proto jim Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení s ohledem na ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Výše nákladů řízení je tvořena náhradou nákladů zastoupení žalobců za jeden úkon právní služby po 2100 Kč a jeden režijní paušál po 300 Kč (sepis vyjádření ke kasační stížnosti), to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Z tohoto důvodu zdejší soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobcům náklady řízení výši 2400 Kč k rukám zástupce žalobců do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; v tomto řízení Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil. Není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu